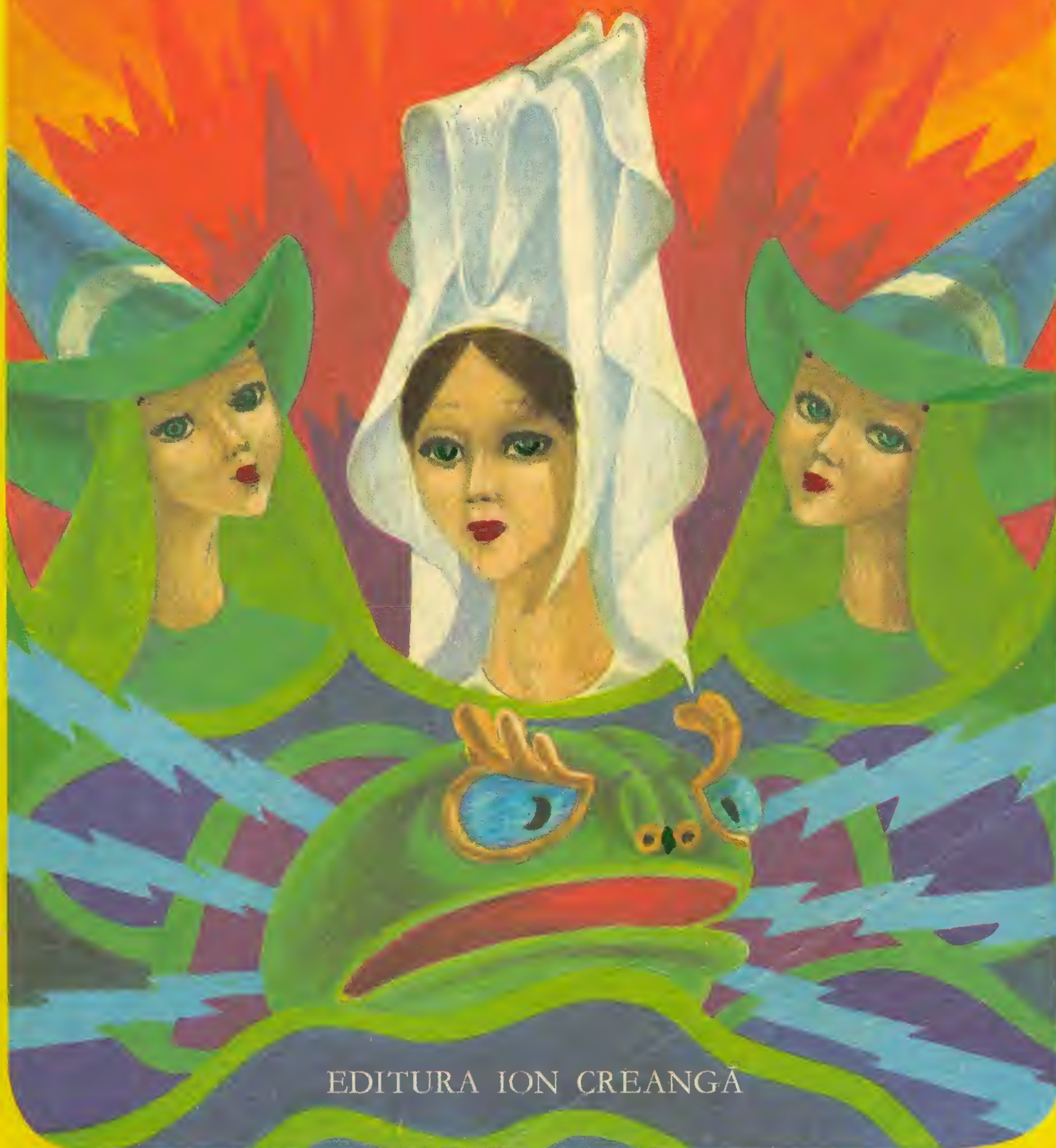

Contesa de Ségur POVEȘTI CU ZÎNE

EDITURA ION CREANGĂ

Bunul și micuțul Henric

I

Măicuța bolnavă

A fost odată o femeie săracă și văduvă, care trăia departe de lume, împreună cu băiețelul ei Henric, pe care îl iubea nespus de mult. Henric era un copil foarte bun. Avea doar șapte ani și făcea toate treburile casei: mătura, spăla podelele, gătea, îngrija grădina. Când termina treaba, își cîrpea hainele, repara ghetetele mamei și, după puterile și priceperea lui, mai făcea un scaun, o măsuță, o bancă și alte lucruri necesare gospodăriei. În acest timp mama lui

cosea lucruri pe care le vindea și din banii agonisiți trăiau amîndoi.

Căsuța lor era departe de alte așezări și prin fereastră se vedea un munte, atît de înalt încît nimeni n-a izbutit vreodată s-ajungă pînă în vîrf. Muntele era înconjurat de o apă, de niște stînci înalte și de prăpăstii de netrecut.

Așa săraci cum erau, se simțeau mulțumiți și fericiți. Iată însă că într-o zi măicuța se îmbolnăvi. Nu cunoșteau nici un medic și chiar dacă ar fi cunoscut, n-ar fi avut cu ce să-l plătească. Bietul Henric nu știa ce să facă, cum s-o lecuiască. Stătea zi și noapte la căpățîiul ei, îi dădea cîte puțină apă cînd îi era sete, că altceva nu avea. El abia dacă mîncea un colț de pîine uscată și o

privea plîngînd cînd ea dormea. Boala se înrăutățea pe zi ce trecea și biata femeie ajunsese în pragul morții. Nu mai vorbea, nu mai înghițea nimic și nu-l mai cunoștea pe micuțul ei Henric care, ingenuncheat lîngă patul ei, hohotea de plîns. În culmea deznădejzii el strigă:

— Zîna Binefăcătoare, ajută-mă s-o salvez pe mama mea!

De cum rosti aceste cîvinte, fereastra se deschise și în odaie intră o doamnă frumos îmbrăcată care, cu o voce blîndă, îl întrebă:

— Ce dorești din parte-mi, micul meu prieten? M-ai chemat, iată-mă!

— Doamnă, strigă Henric căzînd în genunchi cu mîinile împreunate

a rugă, dacă sînteți Zîna Binefăcătoare, salvați-o pe scumpa mea mamă care e pe moarte și mă va lăsa singur pe lume.

Zîna îl privi înduioșată, se apropie de femeia bolnavă, se aplecă asupra ei, o cercetă cu atenție, suflă peste fața ei și spuse:

— Nu stă în puterea mea s-o vindec pe măicuța ta, dragul meu copil. Numai tu o poți însănătoși, dacă vei avea curajul să faci călătoria despre care îți voi vorbi.

— Spuneți, doamnă, spuneți! Fac orice ca s-o salvez pe mămica mea!

— Trebuie, spuse zîna, să cauți Planta Vieții, care crește în vîrfurile muntelui pe care îl vezi prin această

fereastră. Când o vei avea, vei stoarce sucul ei pe buzele mamei tale și ea va reveni de îndată la viață.

— Plec imediat, doamnă, dar cine o va îngriji în lipsa mea? Mă tem că va muri înainte de a mă fi înapoiat.

— Fii liniștit, sărman copil. Dacă te duci după Planta Vieții, mamei tale nu-i va trebui nimic pînă la întoarcerea ta. Ea va rămîne în starea în care se află acum. Să știi însă că vei trece prin multe primejdii și vei îndura mari greutăți înainte de a găsi această plantă. Vei avea nevoie de mult curaj, de o mare stăruință și răbdare pentru a o aduce.

— Nu mă tem, doamnă, că-mi vor lipsi curajul, stăruința și răbda-

rea. Spuneți-mi numai cum voi recunoaște această plantă printre toate celelalte ce cresc în vârful muntelui?

— Dacă vei ajunge sus pe munte, îl vei chema pe doctorul care păzește Planta Vieții. Îi vei spune că eu te-am trimis și el îți va da o tulpină.

Henric mulțumi zînei, îi sărută mîna, își luă rămas bun de la mama sa acoperind-o cu sărutări, puse o pîine în buzunar și plecă, după ce o salută respectuos pe zînă.

Zîna surîse privind acest copil de șapte ani, care pleca singur pe un munte atît de periculos, încît toți cei ce-au încercat să-i atingă vârful au pierit.

II

Corbul, Cocosul și Broasca

Micul Henric porni cu hotărîre spre muntele ce se afla mult mai departe decît părea. În loc să ajungă într-o jumătate de oră, cum crezuse, merse o zi întreagă. Cam la o treime din drum, văzu un corb cu piciorul prins într-o capcană, pusă anume de un băiat rău. Corbul încerca zadarnic să scape din capcana care îl făcea să sufere îngrozitor. Henric alergă către el, tăie sfoara care ținea piciorul corbului și îl eliberă. Corbul

zbură ca vîntul, după ce îi spuse lui Henric:

— Îți mulțumesc mult, dragul meu Henric. Am să te răsplătesc.

Auzind un corb vorbind, Henric fu tare mirat. Își continuă drumul. Mai tîrziu, pe cînd se odihnea într-un tufiș și mînca o bucată de pîine, văzu un cocos urmărit de o vulpe care era cît pe-aci să-l prindă, cu toate sfortările nemaipomenite ale cocosului de a scăpa. Cocosul trecu pe lîngă Henric care îl prinse cu îndemînare, îl trase spre el și îl ascunse sub haina sa, fără ca vulpea să-l vadă. Vulpea continuă să fugă crezînd că cocosul a zburat mai departe. Henric stătu nemișcat și cînd vulpea nu se mai zări, dădu drumul cocosului care îi șopti:

— Îți mulțumesc mult, dragul meu Henric. Am să te răsplătesc.

După ce se odihni, Henric porni mai departe. Merse cîtva timp și zări o broscuță care era mai-mai să fie înghițită de un șarpe. Broscuța tremura și nu se mai mișca, paralizată de frică. Cu gura căscată, șarpele se apropia cu repeziciune de ea. Henric apucă o piatră și o aruncă cu îndemînare drept în gura șarpelui, tocmai în clipa cînd acesta se pregătea să înghită broscuța. Șarpele înghiți piatra și se înăbuși.

— Îți mulțumesc mult, dragul

meu Henric. Am să te răsplătesc.

După ce auzise vorbind un corb și un cocoș, Henric nu se mai miră că și broscuța vorbește.

Merse mai departe. După puțin timp ajunsese la poalele muntelui unde curgea un râu mare, adânc și atît de larg încît abia puteai zări celălalt mal.

Henric se opri tare încurcat. Poate va găsi un pod, un vad sau o barcă, gîndi el. Merse de-a lungul râului care înconjura muntele, dar nici urmă de pod sau de barcă. Bietul Henric se așează plîngînd pe malul râului.

— Zîna Binefăcătoare, strigă el, la ce-mi folosește să știu că în vîrfurile muntelui este planta care o poate

salva pe mama mea, dacă nu pot ajunge la ea?

În aceeași clipă apărură pe mal cocoșul pe care îl salvase din gura vulpii și-i spuse:

— Zîna Binefăcătoare nu te poate ajuta. Acest munte nu este supus puterilor sale. Dar tu mi-ai salvat viața și vreau să-mi dovedesc recunoștința. Urcă-te în spinarea mea, Henric, și pe cîntea mea de cocoș că te voi trece râul.

Henric nu stătu la îndoială; se sui în spinarea cocoșului, așteptîndu-se să cadă în apă, dar nici un strop nu-l atinse. Ședea așa de bine, de parcă ar fi fost călare pe un cal. Se ținea cu putere de creasta cocoșului, care porni în zbor spre malul

III

Recolta

celălalt. Rîul era atît de larg, încît ajunseră la celălalt mal abia după douăzeci și una de zile. În acest timp lui Henric nu-i fu nici foame, nici sete, nici somn. Henric mulțumi frumos cocoșului, care își umflă cu grație penele și dispăru. Cînd Henric întoarse capul, văzu că și rîul dispăruse.

«Cu siguranță că duhul rău al muntelui a încercat să mă împiedice să ajung pînă aici, dar iată, cu ajutorul Zînei Binefăcătoare, sînt aproape de capătul drumului.»

Merse băiatul mult timp, dar parcă nu se mișca din loc. Alt copil s-ar fi descurajat și s-ar fi întors din drum. Bravul Henric însă, cu toate că era mort de oboseală, nu pierdu nădejdea și mai merse încă douăzeci și una de zile, tot fără să înainteze.

La fel de hotărît ca și în prima zi, spuse:

— De-aș merge o sută de ani și tot voi ajunge acolo pînă în vîrfurile muntelui.

Numai ce rîsti aceste cuvinte că văzu în fața sa un bătrînel care-l privea cu șiretenie.

— Văd că vrei să ajungi cu tot dinadinsul, micuțule, îi spuse acesta. Ce cauți în vîrfurile acestui munte?

— Planta Vieții, bunul meu domn, ca s-o salvez pe măicuța mea care e pe moarte.

Bătrînelul dădu din cap, își propti bărbia în mînerul de aur al bastonului său și spuse după ce-l privi îndelung pe Henric:

— Îmi place chipul tău blînd și deschis, băiatul meu. Sînt unul din duhurile muntelui. Te-aș lăsa să

mergi mai departe, cu condiția să-mi seceri tot grâul, să-l macini și din făină să-mi faci pîine. Cînd vei fi gata, să mă chemi. În groapa de lîngă tine vei găsi toate uneltele de care vei avea nevoie. Lanurile de grâu se află în fața ta. Ele acoperă muntele.

Bătrînelul dispăru, iar Henric se uită îngrijorat la uriașa întindere ce se desfășura în fața sa. Nu stătu mult pe gînduri. Îvinse simțămîntul de descurajare, își scoase haina, luă din groapă o coasă și se puse hotărît pe treabă. Munci el astfel o sută optzeci și cinci de zile și tot atîtea nopți. După ce cosi, bătu snopii cu o prăjină, alte șaptezeci de zile. Apoi măcină boabele într-o moară care apăru în apropiere. Termină de măcinat și se apucă să plămădească și să coacă pîinea. Măcinatul și coptul durară încă o sută douăzeci de zile. Pe măsură ce se coceau, el așeza frumos pîinile calde în rafturi, așa cum se așază cărțile într-o bibliotecă.

Cînd totul fu gata, Henric, plin de bucurie, îl chemă pe duhul muntelui care apăru pe loc. Numără el patru sute șaizeci și opt de mii trei sute douăzeci și nouă de pîini. Gustă cîte o bucățică din prima și din ultima, se apropie de Henric, îl mîngîie pe obraz și-i spuse:

— Ești un băiat de ispravă și vreau să te răsplătesc pentru munca ta. Scoase din buzunar o tabacheră de lemn și i-o dădu lui Henric, zîmbind pe sub mustață: Cînd vei ajunge acasă, deschide tabachera și vei găsi în ea un tutun cum n-ai mai avut.

Henric nu fuma niciodată, dar, binecrescut cum era, nu-i spuse că darul i se pare cu totul nefolositor. El mulțumi duhului, care izbucni în rîs și dispăru.

IV

Culesul viilor

Henric porni din nou la drum, bucuros că fiecare pas îl apropia de vârful muntelui. În două ore străbătu trei sferturi din distanță. Dar ce să vezi? Deodată îi apărură în față un zid foarte înalt. Merse trei zile de-a lungul zidului și, îngrozit, văzu că acesta înconjoară muntele, și nu găsi nici o deschizătură cât de mică prin care să poată trece.

Henric se așeză pe pământ și se gândi ce să facă. Se hotărî să aștepte.

Trecură astfel patruzeci și cinci de zile.

— De-ar trebui să mai aștept o sută de ani și tot nu m-aș mișca de aici.

Cum rosti aceste cuvinte, o bucată din zid se prăbuși cu un zgomot asurzitor și văzu ieșind prin spărtură un uriaș care învârtea amenințător deasupra capului o bătă mare și groasă.

— Văd că ții tare mult să treci, băiatule. Ce cauți dincolo de zid?

— Caut Planta Vieții, domnule Uriaș, ca s-o vindec pe mama mea care e pe moarte. Dacă stă în pute-

rea dumneavoastră să mă ajutați să trec zidul, v-aș face orice serviciu mi-ați cere.

— Adevărat? Ei bine, ascultă, atunci. Îmi place cum arăți. Sînt unul din duhurile muntelui și te voi ajuta să treci zidul, dacă vrei să-mi umpli pivnițele. Iată viile mele. Culege strugurii, tescuieste-i, pune mustul în butoaie și așază-le în pivniță. Lîngă zid vei găsi tot ce-ți trebuie. Cînd vei fi gata, să mă chemi.

Urișul dispăru închizînd zidul în urma sa. Henric privi în jur: cît cuprinzi cu ochii se întindeau numai vii.

«Așa cum am fost în stare să culeg grîul bătrînului, își spuse Henric, voi reuși să culeg și strugurii uriașului. Mai repede și mai ușor voi face vin din struguri decît pîine din grîu.»

Henric își scoase haina, ridică un cosoraș ce se afla la picioarele sale și începu să taie ciorchinii și să-i arunce în teasc. Culese el douăzeci de zile. După ce termină culesul, tescui strugurii, deșertă mustul în butoaie, pe care le așeză în pivniță pe măsură ce le umplea. Termină de făcut vinul în nouăzeci de zile. După ce aranjă totul, îl strigă pe uriaș. Acesta apăru imediat, cercetă butoaiele, gustă vinul din primul și din ultimul butoi, apoi îi spuse lui Henric:

— Ești un omuleț de treabă. Vreau să-ți plătesc pentru osteneală, să nu se spună că ai muncit degeaba pentru duhul muntelui. Scoase din buzunar un ciulin și-l dădu lui Henric spunîndu-i: Cînd vei fi din nou acasă la tine, ori de cîte ori vei dori ceva, să miroși acest ciulin.

Henric gîndi că darul nu era prea mărinimos, dar îl primi surîzînd cu amabilitate. În aceeași clipă, uriașul fluieră atît de tare, încît muntele se cutremură. Zidul și uriașul dispărură, iar Henric își continuă drumul.

V

Vînătorea

Mai avea de mers doar o jumătate de oră pînă în vîrfurile muntelui. Deodată se pomeni la marginea unei prăpăstii, atît de largă încît era cu

neputință de sărit peste ea și adîncă de nu i se zărea fundul. Fără să piardă curajul, Henric merse pe marginea prăpastiei pînă reveni la locul de unde plecase.

— Ce să fac? își spuse el. Abia scap de o piedică și dau peste alta. Cum să trec această prăpastie?

Pentru prima oară i se umplură ochii de lacrimi. Negăsind nici un mijloc să treacă prăpastia, se așeză pe marginea ei.

Deodată auzi un urlet îngrozitor. Întoarse capul și văzu la cîtiva pași de el un lup uriaș care îl privea

cu ochi scînteietori.

— Ce cauți pe pămînturile mele? Îi strigă lupul cu o voce tunătoare.

— Domnule Lup, caut Planta Vieții pentru măicuța mea care trage să moară. Dacă mă ajutați să trec prăpastia, fac cu supunere orice îmi cereți.

— Ei bine, băiatule, dacă îmi prinzi tot vînatul din pădure, păsări și animale, și-mi faci fripturi și pateuri, pe legea mea de duh al muntelui că te voi ajuta să treci prăpastia. Lîngă acest copac vei găsi tot ce-ți trebuie pentru vînătoare și pentru pregătit vînatul. Cînd vei fi gata, să mă chemi. Spunînd acestea, dispăru.

Lui Henric îi reveni curajul. Ridică de pe pămînt un arc cu săgeți și începu să tragă în potîrnichi, sitari, găinușe, cocoși sălbatici, dar, cum nu știa să tragă, nu nimerea nimic.

De opt zile tot trăgea cu arcul, cînd iată că apare lîngă el corbul căruia îi salvase viața la începutul călătoriei.

— Tu mi-ai salvat viața, croncări corbul, și ți-am făgăduit că te voi răsplăti. Acum am venit să mă țin de cuvînt. Dacă nu îndeplinești poruncile lupului, te va mânca pe tine în locul vînatului. Hai cu mine; eu am să vînez, iar tu vei aduna

vînatul și-l vei găti.

Spunînd acestea, corbul zbură deasupra copacilor și, cu lovituri de cioc și de gheare, se puse să doboare toate păsările ce populau pădurea. În o sută cincizeci de zile vîna un milion opt sute șaizeci de mii șapte sute douăzeci și șase de bucăți. Pe măsură ce corbul le vîna, Henric le jumulea și le gătea, fie fripturi, fie pateuri. Cînd toate fură gata așezate frumos de-a lungul pădurii, corbul îi spuse:

— Rămîi cu bine, Henric! Mai ai de trecut un obstacol, dar eu nu te mai pot ajuta. Să nu-ți pierzi curajul! Zînele îi ocrotesc pe copiii care-și iubesc părinții.

Pînă să apuce Henric să-i mulțumească, corbul dispăru. Băiatul chemă lupul și-i spuse:

— Iată, domnule, tot vînatul din pădurea dumneavoastră. L-am gătit așa cum mi-ați poruncit. Vă rog să mă ajutați să trec prăpastia.

Lupul se uită la vînat, rônțai un căprior fript și înghiți un pateu, își linse botul și spuse:

— Ești un băiat viteaz și destoinic. Am să-ți plătesc pentru munca ta. Să nu se spună că ai muncit degeaba pentru un duh al muntelui. Zicînd acestea, îi dădu lui Henric un băț, pe care îl luă din pădure, spunîndu-i:

— Cînd vei fi cules Planta Vieții și vei voi s-o duci repede undeva, să încaleci acest băț.

Henric era gata să arunce bățul, socotindu-l nefolositor, dar se gîndi că n-ar fi frumos să-l refuze. Îl luă, mulțumind lupului.

— Suie-te în spinarea mea, spuse lupul.

Henric se azvîrli în spinarea lupului, iar acesta, dintr-o săritură uriașă, fu dincolo de prăpastie.

Băiatul îi mulțumi și își continuă drumul.

VI

Pescuitul

În sfîrșit zări gardul grădinii unde creștea Planta Vieții. Henric pășea

atît de repede cît îl țineau picioarele, privind tot timpul în sus. Deodată fu cît pe ce să cadă într-o groapă. Cînd privi în jur, văzu un iaz plin cu apă și atît de lung că nu i se vedea capătul.

«E de bună seamă aceea ultimă piedică despre care mi-a vorbit corbul, gîndi Henric. De vreme ce le-am trecut pe toate celelalte cu ajutorul Zînei Binefăcătoare, ea mă va ajuta s-o trec și pe aceasta. Zîna mi-a trimis cocoșul și corbul, precum și pe bătrîn, pe uriaș și pe lup. Am să aștept să binevoiască să mă ajute pentru ultima oară.»

Merse de-a lungul iazului, nădăjduind să-i dea de capăt. După două zile se trezi în același loc de unde plecase. Nu se necăji, nu se descurajă, ci se așeză pe marginea iazului și spuse:

— Nu mă voi mișca de aici pînă cînd duhul muntelui nu mă va trece peste iaz.

Și în aceeași clipă apăru în fața lui un motan uriaș care mieuna atît de înfiorător, încît bietul Henric amuți.

— Ce cauți aici? îi spuse motanul. Știi că te-aș putea face bucăți cu o lovitură de gheară?

— Nu mă îndoiesc, domnule Motan, dar nădăjduiesc că mă veți cruța cînd veți afla că umblu după

Planta Vieții, pentru a o salva pe biata mea măicuță care trage să moară. Dacă binevoiți a-mi permite să trec iazul, sînt gata să fac tot ce-mi porunciți.

— Adevărat? spuse motanul. Ascultă, îmi place chipul tău. Dacă îmi vei pescui toți peștii din iaz și apoi îi vei frige sau îi vei pune în saramură, pe legea mea de motan că te voi trece iazul. Vei găsi aici tot ce-ți trebuie pentru pescuit și pentru gătit peștele. Cînd vei fi gata, să mă chemi.

Henric văzu la cîțiva pași plase, undițe, cîrlige și tot ce-i trebuia. Aruncă mai întîi o plasă, cu gîndul să scoată dintr-o dată mult pește, o

trase încetișor, dar nu era nici un pește în ea. Crezînd că n-a aruncat-o bine, o aruncă din nou și o trase cu băgare de seamă, dar tot nimic.

Răbdător cum era, Henric încercă zece zile, apoi lăsă plasa deoparte și apucă undița. Trecu o oră, două, nici un pește nu se prindea în cîrlig. Se tot mută dintr-un loc în altul pînă făcu înconjurul iazului, dar în zadar. Nemaștiind ce să facă, se gîndi la Zîna Binefăcătoare. Îl părăsea ea oare tocmai la sfîrșitul caznelor sale? Se așeză pe malul iazului privind cu tristețe apa.

Deodată iazul începu să freamăte și din apă se ivi capul unei broscuțe.

— Henric, spuse broscuța, mi-ai

salvat viața, vreau să ți-o salvez la rîndul meu pe a ta. Dacă nu îndeplinești poruncile motanului, te va ronțai pe tine la dejunul lui. Nu poți prinde peștii pentru că ei se ascund tocmai la fundul iazului, care e foarte adînc. Lasă-mă pe mine. Tu aprinde focul ca să-i frigi și pregătește butoaiele ca să-i pui la saramură. Am să ți-i aduc pe toți.

Broscuța se afundă în iaz și Henric văzu apa agitîndu-se atît de puternic, de parcă s-ar fi dat o luptă pe fundul ei. După un moment broscuța apăru la suprafață și așeză pe mal un somon de toată frumusețea. Nici nu apucă Henric să ridice somonul, că broscuța apăru cu un crap. Cîntinuă ea astfel, timp de șaizeci de zile. Henric frigea peștii cei mari, iar pe cei mici îi arunca în butoaie și îi săra. După două luni, broscuța sări pe mal și-i spuse lui Henric:

— N-a mai rămas nici un pește în iaz. Îl poți chema pe môtanul muntelui.

Henric mulțumi din inimă broscuței și-i strînse cu căldură lăbuța umedă pe care aceasta i-o întinse în semn de prietenie.

Mai trecură cincisprezece zile pînă cînd toți peștii fripți și toate butoaiele cu pește sărat fură frumos aran-

jate, apoi Henric îl chemă pe môtanul muntelui, care apăru imediat.

— Iată, domnule Motan, toți peștii dumneavoastră, fripți și sărați. Vă rog să vă țineți de cuvînt și să mă treceți de partea celaltă a iazului.

Motanul cercetă totul, gustă un pește fript și unul sărat, își linse botul, surîse și-i spuse lui Henric mulțumit:

— Ești un băiat de treabă. Vreau să te răsplătesc pentru răbdarea și truda ta. Să nu se spună că ai muncit degeaba pentru duhul muntelui. Motanul își smulse o gheară și i-o dădu lui Henric zicînd: Cînd vei fi obosit sau bolnav sau cînd vei simți că îmbătrînești, să-ți atingi fruntea cu gheara aceasta și boala, oboseala sau bătrînețea vor dispărea. Gheara va avea aceeași putere pentru toți cei pe care îi vei iubi sau care te vor iubi.

Henric mulțumi din suflet motanului și, cum era istovit de oboseală, vru să încerce pe loc puterea prețioasei gheare. Abia își atinse fruntea cu ea și se simți îndată înviorat și voios, de parcă abia s-ar fi sculat din patul său. Motanul zîmbi și-i spuse:

— Hai, suie-te pe coada mea!

De cum se sui, coada motanului se lungi într-atît, încît ajunse dincolo de iaz.

VII

Planta vieții

După ce îl salută respectuos pe motan, Henric alergă către grădina în care se găsea Planta Vieții. Mai

erau doar vreo sută de pași. Se temea să nu se ivească o nouă piedică. Dar iată că ajunse la grilajul gardului. Cum să găsească el Planta Vieții în acea sumedenie de plante și ierburi pe care nu le cunoștea? Își aminti că Zîna Binefăcătoare îi spusese să-l cheme pe doctorul care îngrijea grădina zînelor. Îl strigă cu glas tare și auzi un zgomot printre plantele din apropiere. În fața lui se ivi un omuleț cu o carte sub braț, cu ochelari pe năsucul său coroiat și cu o mantă neagră de doctor pe umeri.

— Ce cauți aici, micuțule? îi spuse doctorul înălțîndu-se în vîrfurile picioarelor. Cum ai pătruns pînă aici?

— M-a trimis Zîna Binefăcătoare să vă cer Planta Vieții pentru măicuța mea care trage să moară.

— Cei ce vin din partea Zînei Binefăcătoare sînt bineveniți! Hai, micuțule, să-ți dau planta pe care o cauți.

Doctorul se afundă în grădină. Henric abia îl putea urma, pentru că, mărunț cum era, dispărea cu totul printre ierburi. În sfîrșit ajunseră lîngă o plantă despărțită de celelalte. Doctorul tăie o tulpină și i-o dădu lui Henric spunîndu-i hotărît:

— Iată Planta Vieții. Folosește-o așa cum te-a învățat zîna. Dar ai

grijă să nu cumva s-o lași din mînă. Oriunde ai pune-o, ți-ar scăpa și n-ai mai regăsi-o niciodată.

Nici n-apucă Henric să-i mulțumească pentru leac, că omulețul și dispăruse în mijlocul sumedeniei de plante medicinale.

Rămas singur, băiatul se gîndea cum să facă să ajungă mai repede acasă.

«Dacă aș întîlni la coborîre aceleași piedici, aș putea să pierd planta prețioasă care trebuie să redea viața mamei mele.»

Deodată își aminti de bățul lui.

«Să vedem dacă are într-adevăr

puterea de a mă duce repede acasă.»

Încălecă bățul și-și dori îndată să fie acasă. În aceeași clipă se simți ridicat în văzduh, pe care îl străbătu cu iuțeala fulgerului, și se pomeni lîngă patul mamei sale. Se repezi la ea, o sărută cu dragoste, dar ea nu-l vedea, nu-l auzea.

Fără a pierde timpul, Henric stoarse sucul plantei pe buzele mamei sale care deschise imediat ochii, îl îmbrățișă și-i spuse:

— Copilul meu, dragul meu Henric, am fost tare greu bolnavă, dar acum mă simt bine, mi-e foame.

Apoi îl privi mirată:

— Ce mare te-ai făcut! Cum ai

putut crește așa de mult în cîteva zile?

Henric crescuse într-adevăr, cu un cap, în cei doi ani, șapte luni și șase zile de cînd plecase de acasă. Avea acum aproape zece ani. N-a pucă să-i răspundă mamei sale cînd apăru Zîna Binefăcătoare. Îl îmbrățișă pe Henric, apoi se apropie de patul mamei lui, căreia îi povesti tot ce făcuse Henric pentru a o salva, toate pericolele prin care trecuse, oboseala, curajul, bunătatea și răbdarea de care a dat dovadă.

Henric roșea auzind laudele zînei, iar mama sa îl strîngea la pieptul ei și nu se mai sătura îmbrățișîndu-l.

După clipele fericite ale revederii, zîna îi spuse lui Henric:

— Acum folosește darurile bătrînului și ale uriașului.

Henric deschise tabachera. Deodată camera se umplu de o mulțime de lucrători, mici cît albinele, care se puseră pe lucru cu o asemenea îndemînare și repeziciune, încît, după un sfert de oră, clădiră și mobilară o casă frumoasă în mijlocul unei grădini mari, în spatele căreia se afla o pădure și o cîmpie.

— Toate acestea îți aparțin, vi-teazul meu Henric, spuse zîna. Ciu-linul uriașului îți va aduce tot ce-ți lipsește, bastonul lupului te va duce încotro vei voi, iar gheara mo-

tanului va păstra tinerețea și sănătatea ta și a mamei tale. Rămîi cu bine, Henric, fii fericit și nu uita că cîntea și dragostea de părinți sînt totdeauna răsplătite.

Henric se aruncă în brațele zînei, îi sărută mîna, iar zîna surîse și dispăru.

Mama lui Henric dorea să se scoale din pat, să admire și ea casa cea nouă, grădina, pădurea și cîmpia, dar nu avea cu ce să se îmbrace. Cînd s-a îmbolnăvit, a vîndut tot ce avea pentru a-l putea hrăni pe Henric.

— Vai, copilul meu, nu mă pot scula, n-am nici haine, nici încălțăminte!

— Vei avea tot, mamă dragă,

Băiatul scoase din buzunar ciulinul, îl mirosi și-și dori să aibă cele trebuincioase pentru mama sa, pentru sine și pentru casă. Imediat

dulapurile se umplură cu haine și rufe. Mama se pomeni îmbrăcată cu o rochie frumoasă de lână, iar el cu un costum din postav albastru; amândoi aveau încălțăminte bună și frumoasă. Mare le fu bucuria! Mama sări din pat și merse cu Henric prin toată casa. Nu lipsea nimic. Peste tot erau mobile simple și plăcute. În bucătărie, frumos rînduite, se aflau oale și cratițe, dar toate erau goale. Henric mirosi din nou ciulinul, dorindu-și o mâncare bună, gata pregătită. Pe loc apăru pe masă o ciorbă gustoasă, o friptură din

pulpă de miel, un pui fript și o salată bună. Se așezară la masă și mîncară totul, cu pofta unor oameni care au flămînzit aproape trei ani. După ce se săturară, mama, ajutată de Henric, făcu curățenie în bucătărie.

Obosiți după atîtea emoții, se culcară, mulțumind Zînei Binefăcătoare. Mama mai adăugă o mulțumire pentru iubitul său fiu.

Trăiră astfel, fără să ducă lipsă de nimic datorită ciulinului, fără suferințe și mereu tineri datorită ghearei. Bățul nu l-au folosit, pentru că

n-au simțit nevoia să plece în altă parte, atît de fericiți erau în casa lor. Henric mai ceru ciulinului două vaci frumoase, doi cai buni și ce mai aveau nevoie pentru casă. Niciodată nu cerea decît atît cît avea nevoie,

fie hrană, fie îmbrăcăminte. Păstră ciulinul toată viața.

Nu se știe cît de mult au trăit. Se pare că Regina Zînelor i-a făcut nemuritori și i-a dus în palatul ei, unde se află și astăzi.

